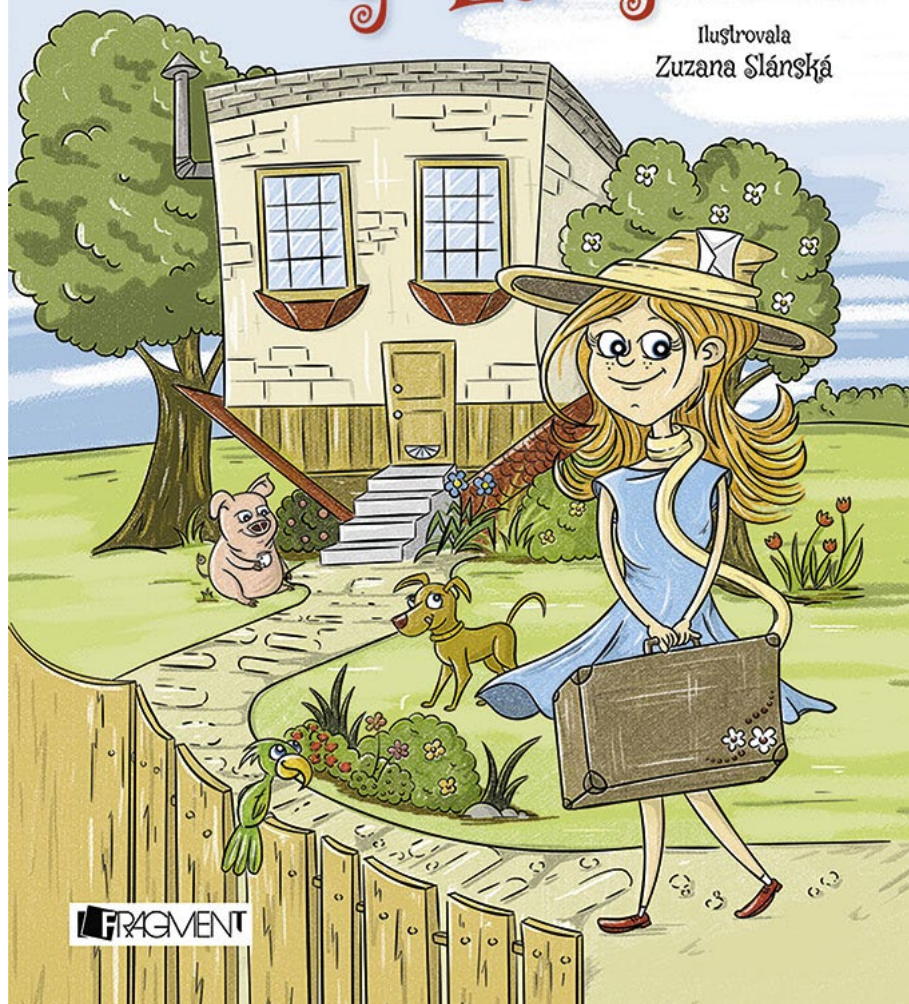

Kouzla Slečny Láryfáry

Ann M. Martinová
Annie Parnellová

Ilustrovala
Zuzana Slánská

FRAGMENT

Kouzla slečny Láryfáry

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Ann M. Martinová
Annie Parnellová
Kouzla slečny Láryfáry
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Kouzla Slečny Lárufáry

Ann M. Martinová
Annie Parnellová

Ilustrovala
Zuzana Slánská

*Betty MacDonaldové
a kouzlu, jímž očarovala mé dětství
i několik generací čtenářů.*

A. M. M.

*Willovi a Elsii, kteří mě naučili,
že všichni se občas potřebujeme léčit,
i když si myslíme, že jsme dokonalí.*

A. P.

Obsah

1. Sára Láryfáry	11
2. Jalovcová ulice	27
3. Halabalovi	43
4. Neřeklice	60
5. Petúnie Halabalová aneb léčení chamtivky ...	77
6. Léčení loudalky	94
7. Hortenzie Halabalová aneb léčení chytrolíny... ..	111
8. Léčení slídivky	128
9. Žvýkačka odvykačka	146
10. Franklin Halabala aneb léčení noaconózy... ..	164
11. Léčení chvíličkismu.....	183
12. Zase ti Halabalovi	200
13. A nakonec Sára.....	217

Milá Sáro,

jak víš, můj manžel, pan Láryfáry, před několika lety odešel k pirátům. Tak dlouho jsem na něj čekala, až jsem se nakonec rozhodla vzít věci do svých rukou a vypátrat, co se mu přihodilo. Zítra odjíždím. Chci Tě požádat, abys po dobu mé nepřítomnosti bydlela v mém domě v Javorovicích a starala se o mé hospodářství. Je mi líto, že kvůli mně musíš opustit domov a vzdát se své práce, ale potřebuju Tvoji pomoc. Než dorazíš, postará se o zvířata Harold Okulárek.

Určitě si pamatuješ, jak pečovat o psa Darebu, kočku Ďapku, čuníka Kvida a ostatní domácí zvířata. Dům je pořád vzhůru nohama, jako když jsi tu byla posledně.

Nezlob se, že jsem odcestovala tak narychlo.

Někdy to prostě jinak nejde.

Prosím Tě, přijed' co nejdřív.

Líbá Tě

Tvoje tetička

Sára Láryfáry

To nejlepší, co bylo v Javorovicích k vidění, nebyl ani místní kouzelnický obchod, ani horkovzdušný balon, který se jednoho dne zničehonic vyhoupl na oblohu a k všeobecnému údivu zvolna plul nad městem. Ani to, že si děti mohly celé dny hrát venku a lítat po ulici bez dozoru rodičů.

Ne, to nejlepší v Javorovicích byl domek obrácený vzhůru nohama a pochopitelně i maličká paní, která v něm bydlela.

Ten převrácený dům postavil pro Sářinu pratetu, paní Láryfáry, její manžel, který prý býval pirátem. Paní Láryfáry snila o takovém domě odmalička. Toužila mít

místo stropů podlahy a místo podlah stropy, aby se člověk, který prochází domem, musel vyhýbat různým svítidlům, která mu rostou pod nohama. Když byla Sára malá, moc se na návštěvy v převráceném domě těšila a milovala i svou tetičku, která měla velké pochopení pro děti. Směla ji navštěvovat úplně sama, bez maminky. S domem, kde stálo všechno na hlavě, neměla Sářina maminka trpělivost a nesdílela ani tetiččinu zálibu v kouzlech. Paní Láryfáry vymýšlela různé hry – třeba na zlou královnu, která naučila děvčata stlát postele, pořádala závody ve vynášení smetí do kontejnerů a zvala děti na hlučné pirátské večírky, kde se uklízelo o sto šest. V celém domě se pak ozýval hlasitý smích a halekání, a když některý z mořských vlků vyléval kbelík se špinavou vodou, ostatní volali: „Muž přes palubu!“

Protože paní Láryfáry opravdu uměla čarovat, měla v kredenci všelijaké sirupy, prášky a kapičky, s jejichž pomocí zbavovala děti mnoha zlovyků. Sářina maminka se na její léčebné metody dívala mírně řečeno poněkud spatra, to znamená, že se jim vysmívala a pohrdala jimi. Mnozí dospělí z Javorovic byli ovšem paní Láryfáry vděční, že zbavila jejich děti lakomice, nímravky a špindírismu.

V domě paní Láryfáry žil pes Dareba, kočka Ťapka, mluvící papoušek Penelopa a čuník Kvido, který sice nemluvil, zato měl vybrané způsoby a miloval kávu. Po každém jídle si dal čtyři nebo i pět šálků. Dvorek za domem, kde muž paní Láryfáry před lety ukryl pirátský poklad, byl celý rozkopaný. Když byla Sára malá a ještě neuměla sama kouzlit, i ona tu hledáním pokladu strávila mnoho hodin. Děti z městečka to zkoušejí dodnes, a tak je dvorek vždycky samá díra. Paní Láryfáry to nevadilo, pokud do těch děr děti potom zasadily květiny.

Sára Láryfáry dorazila do Javorovic jednoho teplého rána, přesně tři dny poté, co dostala dopis od své prateťy, a přesně dva dny poté, co neochotně opustila své nové místo v Kouzelnickém institutu pro děti. Tehdy si zastrčila tetiččin dopis za stuhu slamáku a dnes ho cestou k převrácenému domku vytáhla, aby si ho ještě jednou přečetla. Dopis byl napsaný narychlo. Přemýšlela, proč asi. Také si říkala, proč paní Láryfáry tak náhle vyrazila hledat manžela. Kde může vlastně člověk hledat piráty? A konečně, kdo je Harold Okulárek?

Slunce pálilo, a tak si Sára znovu zastrčila dopis za klobouk a vykročila do ulice. Kolem ucha jí probzučel čmelák mířící k truhlíkům s petúniemi. Na verandě jed-

noho pěkného žlutého domku se zničehonic vzbudila kočka, skočila po mouše a zase se vrátila do pelíšku. Sára si přehodila kufr do druhé ruky. Zastínila si oči a nahlas řekla: „Tak jsem tady.“

Stála před hnědým domkem, který měl podezdívku obrácenou nahoru k nebi a střechu zapíchnutou do země. Sára byla rázem celá rozpolcená: na jedné straně ráda vzpomínala na dávné dny prožité s tetičkou, která ji učila využívat své zázračné léčebné metody (Sára chápala rychle a nebála se, že něco poplete, i když se jí občas pár předmětů rozplynulo ve vzduchu nebo uletělo oknem), na druhé straně ji ovládl neklid a znepokojení. Vzpomněla si, že tetiččin dům se občas choval jako škodolibý rošťák. Paní Láryfáry miloval, ale Sáře nemohl zapomenout učednické nezdary a nikdy se úplně nevzpamatoval z toho příšerného odpoledne, kdy Sára z domku převráceného vzhůru nohama omylem vykouzila domek ležící na levém boku. Během několika vteřin nepovedené kouzlo zrušila, ale dům jí to neodpustil, dokud se mu šest set jednasedmdesátkrát neomluvila.

Na cestičce před hlavním vchodem se Sára váhavě zastavila. Dveře byly zasazené ve štítu střechy a měly dvě

kliky. Jednu výš, tam, kde by ji člověk našel, kdyby dveře nebyly otočené vzhůru nohama, a druhou o něco níž, a na tu dosáhl každý, kdo si vylezl na schůdek.

„Tak jsem tady, domku,“ zašeptala Sára. Znovu si zastínila oči a měla dojem, jako by za okny zahlédla Kvíďův rypáček, Penelopin zobák a Darebu s Ťapkou opírající se předními tlapkami o okenní tabuli. Vykročila po pěšince.

Kámen jí pod nohou uhnul do strany a Sára pevněji sevřela svůj kufřík. „Tímhle mě nezastavíš.“ Kráčela pevně dál. „Tys mi, domku, ještě neodpustil? Promiň. Tohle byla moje šestistá dvaasedmdesátá omluva.“

Druhý kámen zajel do země, jako by Sára šlápla na leknínový list na jezírku. Povzdechla si, ale statečně vytáhla zapadlou nohu a odhodlaně kulhala dál ke dveřím. Cestička uskakovala a mizela jí před očima.

Když došla ke schůdkům před domem, prudce hodila kufřík na dřevěnou terásku. „Pozvala mě tetička,“ řekla. „Potřebuje pomoct, copak to nechápeš?“

V obálce s dopisem od paní Láryfáry měla klíč od domu. Teď ho vyndala a zastrčila do spodního zámku. Ozvalo se zasténání. Sára s úsměvem klíč vytáhla. „To jsou teda hloupé vtipy, domku. Stejně mě nakonec pustíš.“

Znovu zastrčila klíč do zámku a neozvalo se nic. Otočila klíčem. Klika zmizela.

„Co to má znamenat?“ křikla Sára. Čekala dvacet vteřin, jestli se klika znovu objeví (což je docela dlouhá doba, když jenom stojíte, koukáte a čekáte). „No dobře. Budu hrát tuhle hru s tebou,“ našla ztracený klid. Luskla prsty, panty u dveří se uvolnily a křídlo vypadlo naplocho do předsíně. Sára zvedla svůj kufřík a vstoupila do domu.

Konečně se znovu objevila i klika s klíčem, stále trčícím v zámku.

„Díky,“ řekla Sára. Znovu luskla prsty, dveře se postavily a zajely zpátky do pantů. „Doufám, že tohle nebude muset dělat pokaždé, když budu chtít dovnitř.“

Ze stěn domku se ozval tichý smích.

V šeru předsíně si teď Sára všimla, že v hale stojí v řadě domácí zvířata paní Láryfáry – Dareba, Ďapka, Penelopa a Kvido. Dareba radostně vrtěl ocasem a měl otevřenou tlamu a vyplazený jazyk, asi z leknutí, jak vypadly dveře, nebo možná jen proto, že to byl pes. Ďapka stála zády k Sáře a výhrůžně švihala ocasem. Penelopa ani nemrkla, jen naklonila hlavu ke straně. Kvido se také probíral z překvapení. Usmál se a napráhl pravé kopýtko. Sára mu ho stiskla.

„Copak je, Ťapko? Vylekala jsem tě? Tak se na mě nezlob,“ oslovila kočku.

Ta se na ni vyčítavě ohlédla přes rameno a vytratila se.

„Jdeš brrrrzy,“ zaskřehotala Penelopa. „To myslím irro-nicky,“ dodala.

Sára se sklonila k Darebovi a objala ho kolem krku. „Těšila jsem se na vás.“

Dareba zavrtěl ocasem a olízl jí ucho.

„Konec řečí,“ prohlásila rázně Sára. „Nezbývá nám, než se pustit do práce a napravit to. Dát všechno do pořádku.“

„Sprrrraví to krrrrmení. Tak by to udělala paní Lárrrry-fárrrry,“ zatřepotal papoušek křídly. „Nakrrrm nás.“

„Na oběd je ještě moc brzy,“ namítla Sára.

„Paní Lárrrryfárrrry by nám udělala svačinu.“

„Vážně? No tak uvidíme. Vím jistě, že tetička mi tady někde nechala... Á, tady je to.“ Sára si všimla, že na stolku u dveří leží obálka. Sáhla po ní a obálka vyletěla do vzduchu. „Domku, prosím, vrať mi ji!“

Obálka se snesla na zem. Sára ji zvedla, rozlepila a vytáhla z ní list papíru. Překročila práh a vešla do obývacího pokoje. Uvelebila se ve velkém měkkém ušáku hned vedle domečku pro panenky. Ten postavila jedna z mno-

ha návštěvnic paní Láryfáry ze dřívěk od nanuků, roliček od toaletního papíru a peříček.

Sára přečetla tetiččin dopis Kvidovi, který za ní přiběhl do pokoje a posadil se na pohovku, nožku přes nožku. Četla pomalu, protože narychlo napsaný dopis se skoro nedal rozluštit.

Milá Sáro,
protože čteš tyhle řádky, je jisté, žes našla cestu do mého domku v Javorovicích. Děkuju, že jsi přijela.

Krmení pro Darebu, Ďapku a Penelopu najdeš v kuchyni v kredenci, hned vedle sporáku. Snadno poznáš, co komu dát, máš to napsané na krabicích. Kvido dostává lidské jídlo z lednice. Může s tebou jíst u stolu, protože je slušně vychovaný a nesmírně čistotný.“

Sára se podívala na Kvida, ten přikývl, usmál se na ni a maličko se začervenál. Poplácala ho po kopýtku a pokračovala.

Krmení pro ostatní domácí zvířata je ve stodole. Pokyny jsou připíchnuté na zdi nad Klusákovým stáním.

Poprosila jsem Harolda Okulárka, majitele obchodu Knihy od A do Z v Jalovcové ulici, aby dvakrát denně přišel nakrmit zvířata. Ozvi se mu, až dorazíš, a poděkuj mu za pomoc.

Líbám tě,

Tvoje tetička

P. S. Je tu jedna rodina...

Sára četla stále pomaleji, až se úplně zarazila. „Jak je možné, že tetička tak příšerně škrábe?“ obrátila se na Kvida.

Ten jenom chápavě pokýval hlavou.

„Vidíš tohle slovo?“ přistrčila mu dopis až pod nos. „Přečteš to?“

Kvido svažtil čelo, uchopil papír do kopýtek a obracel ho několikrát dokola. Pak pokrčil rameny a vrátil ho Sáře.

Sára se snažila tu čmáranici vyluštit. „...rodina, která má problémy?“ četla polohlasně. „Rodina Halabalových,

kteřá má problémy s dětmi? Tohle bude asi jejich adresa. Znáš ty Halabalovy, Kvido?“

Kvido přikývl a najednou vypadal posmutněle.

„Jestli mají problémy s dětmi, musím se u nich zastavit. Žádné strachy, Kvido. Přijela jsem, abych jim pomohla. Určitě to vyřešíme. Ale hezky jedno po druhém.“

Zvedla kufřík. „Pojď, Darebo,“ zavolala, když došla ke schodům. Dareba se zvedl z místa pod stolem, kde spal, a otřepal se.

Sára položila nohu na první schod, ale šlápla do prázdna a letěla dopředu, protože schodiště před ní zmizelo. „Domku, vrať ho zpátky!“ poručila, zatímco jí Dareba starostlivě olizoval obličej.

Schodiště se znovu objevilo, jenže bylo maličké, mělo asi jen patnáct centimetrů na výšku. Sára se potutelně usmála, Dareba zavrčel a tázavě se zadíval do patra.

„Až nahoru!“ poručila Sára.

Schodiště začalo růst a přitom sklouzlo až do před síně, kde nakonec narazilo do stropu.

„Domku, vrať všechno na místo!“ nařídila Sára. „A hned.“

Schodiště se vrátilo do haly, ale Dareba z něj nespouštěl oči.

„Neboj se,“ uklidňovala ho Sára. „Známe se s tímhle domem už dlouho.“ S těmi slovy si odnášela kufřík do prvního patra, zahrnula doprava a prošla chodbou ke svému pokoji, kde bydlela vždycky, když přijela na návštěvu. Dareba běžel za ní.

Dveře byly zavřené. „Domku, doufám, že nebude zamčeno,“ řekla. Opatrně zmáčkla kliku. „Díky,“ oddechla si.

Pokojík byl pořád stejný, jak si ho pamatovala. Postel zakrytá hladkým bílým přehozem, v nohách pečlivě složená sešívaná modrá pokrývka. Komoda se zásuvkami, okno lemované modrobílými květovanými závěsy, v koutě dřevěná skříňka s dvířky natřenými namodro. Sára ji zkusila otevřít. Byla zamčená.

To však nebyla další schválnost domku. Skříňka *měla být* zamčená. Sára vytáhla medailonek a vyndala z něj mosazný klíček uvázaný na kousku úzké růžové stužky. Vsunula ho do zámku a dvířka se s vrznutím otevřela.

„Jsou na místě,“ usmála se Sára spokojeně. „Lektvary, které jsem si tu nechala.“ Přelétla pohledem řady malých lahviček, skleniček a ampulek. Každá měla štítek s nápisem označujícím zlozvyk, který lze vyléčit s pomocí jejího obsahu. Na prostřední policiče stála malá hranatá fialová nádobka. „Lék na špindírismus,“ četla

Sára. Odšroubovala uzávěr a přičichla si. „Mmm, hroznová příchut'. Vzpomínáš, jak jsem ho zkoušela na tobě, Darebo? Darebo!“

Koutkem oka postřehla, jak se Darebův ocásek mihl za rohem, když se pejsek vytratil. „Já ti ho už nebudu dávat!“ volala za ním. „Tehdy jsem byla ještě malá. Teprve jsem se ta kouzla učila.“

Ale Dareba byl pryč. Sára si hbitě naskládala věci do zásuvek. Boty srovnala do botníku, hromádku knih si připravila k posteli. Vytáhla z kufříku pyžamo, zubní kartáček, papuče a teplou vlněnou čepici. Nakonec si připravila plátěnou kabelu s dlouhým popruhem, kterou si odpoledne vezme k Halabalovým.

V přízemí prošla kuchyní, kde na starodávném černém sporáku ležela Ťapka a sledovala, co se kde šustne.

„Pojďte se mnou do stodoly,“ zavolala Sára na zvířata a zamířila k zadnímu vchodu. Ale jenom Penelopa zatřepotala křídly a prosmýkla se škvírou otevřených dveří těsně předtím, než za ní zaklaply.

„Málem jsi mě skřípla!“ zlobila se. „Copak nevíš, že je slušné podrrrřzet dveře? Málem jsi mě skřípla.“

„Promiň,“ omlouvala se Sára. „Naštěstí jsi dost rychlá. Připomeň mi, kdo všechno bydlí ve stodole.“

„No přece kůň Klusák, krrráva Arrrabela a výrrr Zacharrriáš. Dále houserrr Vincenc se svou drrružkou, husou Evelýnou, a kachní párrrek Marrrta s Milošem. A někde tam budou i kuřata, krrrálíci a krrrůty. Ovce se pasou venku na louce.“

Sára otevřela vrata a vešla do stodoly. Byla to obyčejná stodola, ne převrácená vzhůru nohama. Dům vzhůru nohama si umí představit každý, ale se stodolou, která by měla stání pro koně a krávy na stropě a seno dole na zemi, by byla určitě potíž. Jen považte, že byste museli každý večer přemlouvat koně a krávu, aby si vylezli na kutě do patra, a těžko říct, jak byste jim tam nahoru házeli vidlemi seno.

Sára nakoukla do šera a s přimhouřenýma očima se zadívala na trámy pod střechou. Výr Zachariáš tam tvrdě spal, protože zbývalo dost času, než poletí na lov.

Sára jukla do chléva. „Nazdar, Klusáku. Nazdar, Arabelo,“ pozdravila a poplácala oba po hřbetě. Pak je vyvedla na pastvu za ovce.

Na farmě je vždycky co dělat a Sára viděla, že Harold Okulárek všechnu práci zastal. Voda v korytech byla čerstvá, zvířata měla ve stájích čistou podestýlku, králíkárny byly vydrhnuté a krutí kotce vymetené.

„Harold se o hospodářství dobře staral,“ poznamenala Sára s uznáním.

„Svačinku! Svačinku!“ zaskřehotala Penelopa.

Sára se otočila k papouškovi. „Nevzpomínám si, že bych v tetiččiných instrukcích našla zmínku o nějaké svačině. Ale pojďme se podívat domů, jestli jsem něco nepřehlédla.“ Zamířila přes dvorek k domu a cestou se zastavila u roztomilých housat Vincence a Evelyny.

Penelopa jí kroužila nad hlavou a Sára tentokrát nezapomněla přidržet dveře. V kuchyni zalovila v kredenci a našla tam pytlík zrní pro papoušky.

„O svačinách tetička bohužel nic nepíše,“ pohladila Penelopu po peři. „Ale nic si z toho nedělej. Občas něco tolik chceme, až zapomeneme, že to je jenom toužebné přání.“

Penelopa se podívala stranou a začala žbrblat: „Svačinku prrrro kamarrrrády.“ A pořád dokola, tak dlouho, až roleta nad kuchyňským oknem začala popojíždět nahoru dolů, nahoru dolů.

Penelopa leknutím zavřeštěla a Sára tleskla dlaněmi: „Domku, už toho nech. Podívej, jak jsi Penelopu vyděsil.“ Dům ještě chvíli vrzal a sténal. „Nějaký čas se tu zdržím,“ pokračovala Sára. „Takže bude lepší, když spolu

budeme vycházet po dobrém. Teď se stavím u Harolda Okulárka a pak se zajdu podívat k Halabalovým. Zajímalo by mě, kde je tady ulice Na Okruhu.“

Zašla si do pokoje pro plátěnou kabelu. Ta byla vždyc-
ky moc užitečná při práci s dětmi. Když si ji přehodi-
la přes rameno, byla kabelu neviditelná. Sára se ještě
ohlédla na svou skříňku s lektvary a zavolala na Darebu.

Jalovcová ulice

Připnula psa na vodítko a poplácala svou kabelu. Byla sice neviditelná, ale Sáru uklidňovalo, že ji má na rameni. Musela se aspoň občas ujistit, že tam pořád je.

„Vyrazíme si na procházku, Darebo?“ zeptala se.

Pes zavrtěl ocasem a posadil se ke dveřím.

„Na shledanou, Ďapko, na shledanou, Penelopo, na shledanou, Kvido,“ rozloučila se Sára s každým zvlášť. „Na shledanou, domku,“ dodala. „Kvido, budeš to tu mít na povel, než přijdu,“ nařídila. Kvido se postavil do pozoru, zasalutoval a usmál se.

Penelopa seděla na zábradlí a šustila křídly, pak za-

čala poskakovat a přitom ráčkovala: „To je krrrása! To je krrrása!“

„Budte tu hodní,“ dodala Sára. Vyběhla s Darebou ven a chtěla zamknout dům. Zámek se však zakousl do klíče a pevně ho držel. Sára o krok ustoupila a přísně pohlédla na dům, asi jako by se dívala na dítě, které pětáctyřicetkrát za odpoledne škemrá, že chce zmrzlinu. Stejně by zpražila pohledem třeba i dva sourozence, kdyby se přetahovali o míč a ječeli na sebe: „Teď jsem na řadě já!“ „Nene, já!“ „Ne, já!“ „Já!“ A podobně by si nejspíš změřila chlapečka, který by ji rušil při telefonování jen proto, že by jí chtěl okamžitě pošeptat, aby mu dala k svačině největší kus koláče.

„Domku!“ křikla varovně. Bylo slyšet, jak v zámku zachrastilo, a klíč se uvolnil. „No sláva,“ oddechla si.

Po pěšince k chodníku došli s Darebou bez potíží. Kámen jim ujel pod nohou jen jedinkrát. Další kameny ležely na místě a ani se nepohnuly. Sára se naposledy ohlédla na dům a vykročila do ulice. Dareba běžel před ní a mával vysoko vztyčeným ocasem jako praporem. Občas se zastavil a větril. Chvilí zkoumal pach, který ho upoutal, a teprve potom se rozběhl dál.

Bylo klidné sobotní dopoledne. Před Sárrou se ote-

vřel známý pohled na Javorovice. Místní děti jezdily na kole, hrály na honěnou, lezly po stromech a pokřikovaly. Na jednom zápraží seděli ruku v ruce stařeček se stařenkou.

Sára došla na dohled Jalovcové ulice, kterou lemovalo plno obchodů a městských pamětihodností. Před velkým domem s modrou fasádou, žlutými žaluziemi a růžovou verandou zahlédla holčičku. Stála u vrátek, podpírala si bradu rukama a vypadala smutně.

„Ahoj!“ zavolala na ni Sára.

Dívinka se přestala dívat do prázdna a otočila se k Sáře a Darebovi. „Dobrý den,“ hlesla opuštěně.

„Jsem Sára Láryfáry a tohle je náš Dareba.“

„Já se jmenuju Melodie Kytková,“ řekla dívka a začala se pohupovat dopředu a dozadu na vrátkách. „Vy asi budete ta nová sousedka.“

„Znáš paní Láryfáry?“ zeptala se Sára.

„Setkala jsem se s ní jen dvakrát. Ale my tady nebydlíme zas tak dlouho, a tak tu ještě nikoho neznám.“

„Že by za tebou nikdo z dětí nepřišel?“

„Přišli, ale já jsem se schovala.“

„Máš nějaké kamarádky ve škole?“

„Zatím ne.“

Propána, pomyslela si Sára. To je ale stydlivka. „Jdeme s Darebou do města,“ řekla nahlas. „Nechceš se k nám přidat?“

Melodie se pořád ještě houpala na vrátkách. „Paní Láryfáry je vaše teta?“

„Prateta.“

„Bydlíte v tom převráceném domku?“

„Ano.“

„A spíte vzhůru nohama?“

„Tys nikdy nebyla uvnitř?“ podivila se Sára. „Skoro každé dítě z Javorovic moji tetičku někdy navštívilo. Všichni vědí, jak to v jejím domě, kde je všechno vzhůru nohama, vypadá.“

„Já ne. My jsme se přistěhovali před patnácti dny. Takže vy spíte hlavou dolů jako netopýr?“

„Proboha ne. Spím normálně v posteli. Postel stojí na podlaze, ale podlaha vypadá jako strop.“ Sára ukázala k nedaleké křižovatce. „Jdeme s Darebou do Jalovcové ulice. Zjistit, jestli v Knihách od A do Z zastihneme Harolda Okulárka.“

Melodie vykulila oči. „Vy hledáte knihkupectví?“

„Aha, ty ráda čteš,“ řekla Sára.

„Jak jste to poznala?“

„Vidím ti to na očích. Každému, kdo rád čte, se rozzáří oči, když se před ním člověk zmíní o knížkách nebo knihkupectví.“

„Dovedu vás tam,“ vykřikla Melodie. „Vím, kde to je. Jen chvilku počkejte.“ Melodie pelášila k domu, vyběhla po schůdcích ke dveřím a rázem byla zpátky. „Maminka mi to dovolila.“

A tak se přidala k Sáře a Darebovi. Nejdřív se držela několik kroků za nimi, ale potom se Sára ohlédla a zavolala na ni: „Jsme tu s Darebou tak opuštění... Radši bychom si cestou s někým povídali.“ Melodie přidala do kroku a rychle je dohnala. Nesměle pokukovala po Darebově vodítku, až jí ho Sára sama podala a řekla: „Darebu směji vodit jen lidé, na které je spolehnutí.“

Melodie se šťastně usmála.

Na křižovatce Sára odbočila doprava. „Jalovcová ulice. Konečně jsme tady.“

Na hlavní třídě Javorovic byla řada obchodů a krámků. „Je to dávno, co jsem byla naposledy na návštěvě u tetičky,“ povzdechla si.

„U koho?“

„U paní Láryfáry. Říkám jí tetičko, i když je to moje prateta. Nebyla jsem tu celou věčnost. Kde jsou ty Knihy

od A do Z? Pokud si vzpomínám, v Jalovcové ulici tehdy žádné knihkupectví nebylo.“

„Tamhle!“ ukázala Melodie. „Vidíte tu ceduli, jak je na ní nakreslená otevřená knížka?“

„Aha. Dobře. Ale nepůjdeme tam hned,“ řekla Sára. „Nejdřív to tady maličko prozkoumáme. Byla jsi někdy průzkumnicí?“

„Nebyla,“ svraštila Melodie čelo.

„Nevadí. A byla jsi už někdy dvojčetem?“

„Dvojčetem? To je divná otázka.“

„Ale ne. Zahrajeme si na dvojčata třeba hned.“

„Ale...“

„Já vím, nejsme si podobné, ale některá dvojčata taky ne,“ řekla Sára.

„A neměly bychom být stejně staré?“ namítla Melodie.

„Ale jdi. Nesmíš tu hru brát tak vážně. Jsme dvojčata-průzkumnice. A Dareba je náš neohrožený bernardýn.“

„Bernardýn?“

„No ovšem. A teď jsme objevily město, které před námi vyrostlo ze země. No ne,“ Sára si zastínila oči dlaní a zahleděla se do dáli.

„Co? Co je tam?“

„Vidím Obchodní dům tety Marty. Úplně poprvé jsme

spatřily obchodní dům! Zapište to do deníku naší výpravy, slečno Kytková.“

„Tak jo.“ Melodie dělala, že otvírá notes a něco si zapisuje. Pak řekla: „Vy se teď asi taky budete jmenovat Kytková, ne? Když jsme dvojčata.“

„Ne, já jsem pořád Sára Láryfáry. Tak mluvte, průzkumnice Kytková. Co ještě vidíte?“

Melodie se zasmála. „Vidím... No ano, kavárnu. Je to kavárna U Jeníčků,“ četla na vývěsním štítu. „Jana a Jan Jeníčkovi.“

Sára nakoukla do výlohy. „Měly bychom se trochu občerstvit. Jsme na průzkumné výpravě už několik dní a já umírám žízni.“

Průzkumnice si koupily ledový čaj a u stolku před domem ho pomalu popíjely. Dareba jim usnul pod židlí a Melodie vyprávěla Sáře, že v jedné uličce viděla obchod Umění magie. Naklonila se přes stůl a zašeptala: „Je to tam hrozně strašidelné. Vešla jsem dovnitř, byla tam úplná tma a plno prachu a v košíku ležela černá kočka. Na košíku byl nápis Mefistofeles.“

„To snad ne,“ užasla Sára.

„Ano. V obchodě nebyl nikdo jiný než já a najednou se přede mnou objevil prodavač, celý v černém, a začal na

mě mluvit kouzelnicky. Vážně,“ dodala Melodie, jako by jí Sára nevěřila. „Řekl *Kuau du fy emetát?* a já jsem si domyslela, že to v kouzelnické řeči znamená: *Copak si rácte přát?*“ zachvěla se Melodie.

„Ten obchod mi někdy musíš ukázat,“ zvedla se Sára a vzbudila Darebu.

„Jsme pořád dvojčata-průzkumnice?“ zeptala se Melodie.

„Ne, teď jsme Francouzky. *O-la-la. Qu'est-ce que c'est?*“

„Když já neumím francouzsky,“ posmutněla Melodie.

„Nemůžeme být něco jiného?“

„*Bien sûr. A co tedy budeme?*“

„Turistky,“ odpověděla Melodie. „A hned potom ztracené příbuzné.“

Sára s Melodií a Darebou se vydali dál. Jako turistky nahlédly do obchodu s potravinami a představily se panu Hrabětovi, jemuž krámek patřil. Pak minuly poštu, kde seděla za skleněnou přepážkou Marie Divišová se svými kočkami. Prošly kolem zubní ordinace, železářství, dvou obchodů s oblečením, prodejny obuvi a galanterie.

„A tamhle naproti je knihovna,“ ukázala Melodie.

„Ano, knihovna. Na tu si dobře vzpomínám.“